

„Nikar se ne boj, ne bo ga preveč prinesel, ne; pomisli, koliko ga bo pustil samo na poti! In če ga mu kaj ostane, ali ga bo lahko naglo razdal!“

„Mati, pojdiva no!“ silila je zopet Ančka.

„Dobro sejaj, Blažon, nama se mudi“, poslovlila se je Mecesnja.

„Tisto pa le glej, Lojza, res, da ga takoj prvi dan ne razjeziš. Kar pojdiva; Domen se bo razveselil, ako vaji zagleda, ko stopi s poštnega voza. — Sivec, e-e, les, sivec!“

Nadaljevali sta pot, seveda ne brez vse zamude, ker ljudje so bili zgovorni in radovedni. Bolje je bilo pozneje, ko ju ni nihče več poznal.

Malo sta se oddahnili in se ohladili, pa je že tudi privozila pošta k svetemu Roku.

Mecesnja in Ančka sta upirali oči v popotnike, pa pričakovanega gosta nista mogli zagledati. Kar se odpró vratca in rejen, na pol gosposki oblečen človek skoči na prašno cesto.

„Poglej ji no, človek krščanski, pojdiva mi vendar pomagat, da dobim svoje stvari z voza! Ná, Lojza, primi!“ Reški je vzela Domen. on je bil namreč ta prišlec, poštnemu hlapcu težek kovčeg iz rok.

„Če bi ne bil izpregovoril, za vse nič na svetu bi te ne bila spoznala“, hitela je sedaj Mecesnja k možu ter mu stiskala roko. „Oh, kakšen si“, ni se mogla načuditi. Ančka pa je stala skoro boječe za materjo ter si ni upala k očetu.

„Ej, kakšen, kakšen neki?“ ugovarjal ji je mož; „tak menda kakor včasih. Kaj pa ti, Ančka, da ne prideš nič blizu?“ obrnil se je še k hčeri. „Dobro si zrastle.“

Sedaj se je šele približala Ančka k očetu ter mu dala roko.

„Strašno je vroče“, brisal si je Domen potni obraz, „tu v poštnem vozu bi se kmalu skuhal! To je dobro, da je konec te dolgočasne vožnje. — Aha, tisto je tudi še moje. le sem, le sem“, sprejel je še dva zabožčka s pošte.

„Kaj bomo stali tu sredi ceste? Vzemimo, kar sem pripeljal, s seboj, in stopimo malo v gostilno; meni se bo že prav prileglo, če kaj vase dobim. V Ljubljani še zajutrkoval nisem, ker sem skoro pošto zaspal. V Višnji gori smo se pa tudi tako malo ustavili, da nisem mogel drugega dobiti kakor vrček piva; žemljo sem pa že po poti snedel.“ Tako je Domen pripovedoval svoje težave s potovanja,

Smrt prišla po kovača.

(Ciklus risb Ladislava Novaka: Kovač in smrt.)